

практичният Селимински заминал за Атина да учи по-практична наука — медицината и отъ 1840 до 1844 година той е студентъ тамъ, обаче, националниятъ идеалъ не излизалъ ни на мигъ отъ неговото съзнание. Въ Атина Селимински става душа на патриотичния кръжецъ отъ учащата се тамъ младежъ. При това той води кореспонденция съ Априлова, съ Палаузова и пр. Въ писмата си до Априлова Селимински съ една редка скромность се прѣпоръчва Априлову, като излага своитѣ възгледи за образованието и възпитанието на българитѣ, възгледи, които по своята свѣжость и естественость съотвѣтствуватъ на съврѣменнитѣ. При това Селимински съобщава за прѣлома, който става въ душата му подъ влиянието на Атина: „Въ Атина стана прѣвратъ въ моитѣ възгледи. Нови надежди, по-дълбоки мисли се прѣдставиха прѣдъ менъ. Тукъ паметницитѣ на мъдростъта и на свободата, тамъ — доказателства на гений; на друго мѣсто — знаци на изкуството, нататѣкъ — на правото, — такива паметници на велики добродѣтели не е възможно да не вазбудятъ и най-безчувствения“.

Отъ Атина Селимински пише и на Петъръ Иониди—бждациятъ архиерей Панаретъ Погониянски — въ Битоля да основе тамъ патриотиченъ комитетъ противъ грѣцкия владика и пр. Още до като е билъ въ Атина, Селимински получилъ удостовѣрение, подписано отъ трима прочути войводи отъ грѣцкото възстание—Мавромихали, Яни Коста и Хаджи Христо, въ което удостовѣрение се казва, че Селимински, като офицеръ, е взелъ участие въ много сражения „срѣщу неприятеля на вѣрата и отечеството“ и че изпълнявалъ своя дългъ „съ голѣмо усърдие, храбрость, вѣрность и послушность“. Освѣнъ туй, за своето геройство, Селимински е получилъ отъ военното министерство сребѣренъ медалъ. Селимински не се задоволилъ съ знанията, които му далъ Атин-